KONUŞAN KURT

İÇİNDEKİLER

Konuşan Kurt 1

Kim Kurtaracak? 8

Yağmur 14

Çölde Susuzluk 18

Saklanan Altınlar 22

Görevli Aslan 28

Süt 36

Kuraklık 39

Cabir'in Ziyafeti 44

Kıbrıs Seferi 50

Bereketlenen Harman 55

Kertenkelenin Şahitliği 60

Gizli Konuşmalar 66

Plânı Bildiren Kim? 71

Ağır Hastalık 78

Kavuşmak 81

KONUŞAN KURT

Burası Medine'nin dışında dağlık bir bölgeydi. Çoban Uhban, sürüsünü önüne katmış dolaşıyordu. Sonunda onları otlatacağı uygun bir yer buldu. Yorgun düşmüştü. Bir ağacın gölgesine

uzanıp dinlenirken koyunları, keçileri de etrafa yayılıp otlamaya başladı.

Kendini bildi bileli bir çobandı Uhban. Artık yaşadığı hayata alışmıştı. Ömrünü insanlardan uzak, kırlarda tabiatla baş başa geçiriyordu. Yalnız kaldığından olsa gerek, sık sık derin düşüncelere dalıyordu. Kafasına üşüşen, içinden çıkamadığı sorularla boğuşup duruyordu. Geceleri uykularını kaçıran bu sorular beynini kemiriyordu. "Nereden geliyorum? Nereye gidiyorum? Göklerdeki ve yerdeki bu düzeni kuran kim? Niçin bu dünyaya geldim?" Fakat bir türlü bu soruların cevabını tam olarak bulamıyor, ruhu sıkıntılar içinde kalıyordu. Onun bu sorularına kim cevap verecekti? Kim ızdıraplarını dindirecekti? Hafif hafif esen rüzgâr ve dalların arasında öten kuşların sesi, düşüncelerini daha da derinleştirdi.

Dağların arasında kalan şirin Medine'de ise peygamberlik güneşi, hızla cehalet karanlıklarını aydınlatıyordu. Müslümanların sayısı her geçen gün artıyordu. İnancın aydınlığına erenlerle nuranî halka büyüyor ve genişliyordu. Ancak Uhban'ın bu güzelliklerden haberi yoktu.

Bu arada güneş iyice yükselmiş, hayvanlar da epeyce uzaklaşmıştı. Çoban Uhban, derin düşüncelere

daldığından zamanın nasıl akıp gittiğini anlayamamıştı. Dalgın dalgın etrafı süzdü.

Bir ara koyunların, keçilerin sağa sola kaçışıp garip sesler çıkardıklarını duydu. Düşüncelerinden sıyrılıp irkildi. Hayvanların huysuzluğunu anlamaya çalıştı. "Neden kaçışıp duruyor bunlar?" diye geçirdi aklından. Sonra yerinden kalkıp hızla sürüye doğru koşmaya başladı. Bir de ne görsün? Sürünün içine giren bir kurt keçilerden birini kapmış götürüyor, diğer hayvanlar da ürkmüş, meleşerek sağa sola kaçışıyorlar.

Çoban Uhban, keçisinin bu şekilde gözünün önünde kurda yem olmasına razı olamazdı. Fakat keçiyi nasıl kurtaracaktı? Bir an tereddüt geçirdi. Sonra bütün cesaretini toplayıp eline aldığı bir sopayla kurdu korkuttu. Böylece keçiyi kurtardı. Kurt dönüp tekrar kendisine saldırır diye endişelendi. Fakat öyle olmadı. Kurt çobana saldırmıyor, ancak dikkatle ona bakıyordu. İşte tam bu sırada Uhban şu sözleri işitti:

– Allah'tan korkmadın, benim rızkımı elimden aldın.

Çoban Uhban etrafına baktı, kimseyi göremedi. Çevrede kendisinden başka hiçbir insan yoktu. Peki bu sözü kim söylemişti? Konuşan kimdi?

Karşısında sadece kurt vardı. Diğer hayvanlar korkularından uzaklaşıp gitmişlerdi. Yoksa konuşan kurt muydu? Çünkü ses o taraftan gelmişti. Ama bir kurt insan gibi nasıl konuşabilirdi ki?

Bunları düşünürken Çoban Uhban şöyle mırıldandı:

– Şaşılacak şey doğrusu! Kurt konuşur mu hiç?

Kurt, bu defa onun hayretini daha da artıracak bir şey söyledi:

– Asıl şaşılacak şey benim konuşmam değil, senin bu hâlindir.

Uhban, merak ve şaşkınlık içinde:

– Niçin? Ne olmuş benim hâlime?

– Çünkü Medine'de bir peygamber var ki sizi cennete davet ediyor. Sen ise hâlâ O'nu tanımıyorsun.

Çoban Uhban, birdenbire beyninden vurulmuşa döndü. Bu olağanüstü bir şeydi. Kurt konuşuyor ve Medine'de bir zatın peygamber olduğunu söylüyordu. Bundan daha büyük delil olabilir miydi? Öyle ise hemen gidip bahsedilen kişiyi bulmalıydı. Belki içinden çıkamadığı sorularına ve ızdıraplarına bir çare bulabilirdi.

Uhban heyecanla:

– Ben hemen gideceğim, fakat benim keçilerime koyunlarıma kim bakacak, diye sordu.

Kurt:

– Ben bakacağım, dedi.

Bu ilginç hâdiseye şahit olan Çoban Uhban, kararını verdi. Sürüyü, biraz önce keçisini zorla ağzından kurtardığı kurda emanet edip yola koyuldu. Medine'ye yaklaştıkça heyecanı alabildiğine artıyordu. Aslında sürüsünü düşünmüyor da değildi. "Acaba kurt bir zarar verir mi?" diye endişeleniyordu. Sırlı olaylar içindeydi. Sanki görünmeyen bir el kendisini Medine'ye çekiyordu. İçini karmakarışık duygular kaplamıştı.

Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) namaz sonrası arkadaşlarıyla Mescid-i Nebevî'de oturmuş sohbet ediyordu.

Çoban Uhban, Medine'ye ulaştığında O'nu sordu, soruşturdu. Sonunda mescidi buldu. İçeri girip kendisini tanıttı. Allah Resûlü, sohbetini tamamlayıp Çoban Uhban'ı tatlı dil ve güler yüzle karşıladı. Ona söz hakkı verdi.

Uhban, başından geçenleri bir bir anlattı Peygamber Efendimize. Bir taraftan da hayran hayran bakıyordu o gül yüzlü Nebî'ye.

Peygamberimiz, kurdun söyledikleri hakkında:

– Doğru söylemiştir, buyurdu.

Ashab-ı Kiram duydukları bu mucize karşısında hayretler içerisinde kaldı. Sahabelerin, Peygamberimize olan bağlılıkları daha da arttı.

Çoban Uhban:

– Ya Resûlallah, ben Müslüman olmak istiyorum, ne yapmalıyım, diye sordu.

Gül yüzlü Peygamberimiz ona kelime-i şehadeti öğretti. Çoban Uhban, kelime-i şehadeti getirerek Müslüman oldu. İslâm dini ile ilgili bilgiler aldı. Peygamber Efendimizden duyduğu hakikatler, kalbinin huzurla dolmasına vesile oluyordu. Yıllardır aradığını işte şimdi bulmuştu. Kıldığı ilk namaz, tarifi imkânsız duygular yaşamasına yetmişti. Sanki dünyada iken cenneti yaşıyordu. Ayrılacağı sırada Efendimizden izin istedi.

Sevgili Peygamberimiz:

– Haydi git, inşaallah sürünü bıraktığın gibi bulacaksın!

Çoban Uhban, imanın verdiği huzurla sanki kanatlanmış gibi sevinç içinde yola koyuldu. Geldiği gibi dönmüyordu. Bambaşka bir insan olmuştu âdeta. Sürünün bulunduğu yere ulaştığında, onları

gerçekten noksansız, tam olarak bıraktığı yerde buldu.

Kurt, çobanlığı iyi yapmış, Allah'ın izniyle emaneti korumuştu. Üstelik Uhban'ın hidayetine de vesile olmuştu. Artık ikramı hak etmişti doğrusu. Çoban Uhban, bir keçi kesti ve kurda ikram etti.

KİM KURTARACAK?

Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşları oldukça uzun ve yorucu bir yolculuktan dönüyorlardı. Bu birbirinden güzel insanların gözlerinden âdeta uyku akıyordu. Dinlenebilecekleri bir yer arıyorlardı. Karşılarına bol ağaclı bir vadi çıktı. Burası konaklamak için çok uygundu. Yağan yağmurla birlikte ortalık serinlemişti.

Allah'ın gül yüzlü Resûlü güzeller güzeli Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, vadiye ulaştığında bineğinden indi. Arkadaşları da bineklerinden indiler. Yüklerini indirdiler. Dinlenmek için ağaçların serin gölgelerine dağıldılar.

Sevgili Peygamberimiz dinlenebileceği uygun bir yer aradı. Arkadaşlarından biraz uzakta, bir semûre ağacının dalına kılıcını asarak, gölgesine uzandı.

Bu sırada Gavres bin Hâris adındaki bir müşrik, gizli gizli Peygamber Efendimizi ve arkadaşlarını takip ediyordu. Niyeti O'nu öldürmekti. Gatafanlıların yanından ayrılmadan önce arkadaşlarıyla aralarında şöyle bir konuşma geçmişti:

– Ben, sizin için gidip Muhammed'i öldüreyim mi?

Arkadaşları:

– Olur, ama bunu nasıl yapacaksın?

Gavres:

– Bir fırsatını bulurum elbet, dedi.

Gavres, kılıçlarından en keskinini seçip kuşanmış ve bu çirkin emelini gerçekleştirmek için yola koyulmuştu. Ağaçların arasından sinsice Peygamber Efendimiz ve arkadaşlarının bulunduğu yere

yaklaştı. Ses çıkarmamaya çok dikkat ediyordu. Âdeta yerde sürünerek ilerliyordu. Arada bir duruyor etrafı dinliyordu. Kimsenin kendisini görecek durumu yoktu. Herkes yorgunluktan bir ağaç altında uyuyakalmıştı. Etrafı gözetledi ve semûre ağacına doğru yöneldi. Sonunda semûre ağacının bulunduğu yere vardı. Aradığını bulmuştu. "Çok kolay oldu." diye geçirdi içinden. Acele etmemeliydi. Yoksa çirkin plânı suya düşebilirdi. Son bir defa daha Peygamber Efendimizin uyuduğuna emin olmak için baktı. Aslanın avına saldırması misali, ok gibi yerinden fırlayarak Allah Resûlünün karşısına dikildi.

Sevgili Peygamberimiz gürültüyle birlikte gözlerini açtı. Bir şahsın, elinde kılıcı ile karşısında dikildiğini gördü. Kılıç güneşin ışıklarıyla parlıyordu. Kılıcı elinde tutan Gavres, etrafa kin saçan bakışlar fırlatıyordu. Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibiydi. Yerinde duramıyordu. Allah Resûlü (sallallahü aleyhi ve sellem) hafifçe yerinden doğruldu. Üzerinde korkudan eser yoktu. Çünkü Allah'a olan güven ve itimadı tamdı. İmanı, O'nun için en büyük cesaret kaynağıydı. Gavres, büyük bir kin ve öfkeyle:

– Seni benim elimden kim kurtaracak, dedi.

Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem) alabildiğine cesur ve soğukkanlı bir tavırla:

– Allaaah, diye gürledi. Ardından da dudaklarından şu dua cümleleri döküldü:

– Allah'ım, dilediğin bir şeyle beni ondan kurtar.

Gavres, elindeki kılıcı Peygamberimizin üzerine indireceği sırada göğsünden yediği müthiş bir darbe ile yere yuvarlandı. Kılıcı bir tarafa, kendisi bir tarafa savruldu. Birdenbire neye uğradığını şaşırmıştı.

Peygamber Efendimiz, bu defa yerdeki kılıcı eline aldı. Artık roller değişmişti. Allah Resûlü gayet olgun ve sakin bir eda ile Gavres'e sordu:

– Şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?

Gavres ellerini açmış ağlamaklı bir sesle:

– Hiçbir kimse kurtaramaz! Ne olur beni affet! Öldürme beni, diye yalvarmaya başladı.

Sesleri duyup uyanan sahabeler, o tarafa doğru soluk soluğa koştular. Allah Resûlünün başına bir şey geldi korkusunu taşıyorlardı. Heyecan ve telâş içinde, gördükleri manzarayı anlamaya çalışıyorlardı. Şükürler olsun, Allah Resûlü hayattaydı. Fakat

elinde niçin bir kılıç vardı? Yerde diz çöküp yalvaran kimdi? Ne olmuştu burada?

Sevgili Peygamberimiz, arkadaşlarının merakını gidermek için başından geçen hâdiseyi anlattı. Sahabe Efendilerimiz anlatılanlardan çok etkilendi. Yüce Allah, bir mucize eseri olarak Sevgili Peygamberini korumuştu.

Bu arada Gavres:

– Ya Muhammed, burada bir iyi, bir kötü var. Sen kötü olma, ne olur beni affet, diye yalvarmaya devam ediyordu. Peygamber Efendimiz, kendisini öldürmeye kasteden bu adamı affetti ve serbest bıraktı.

Hiç beklemediği bir kararla karşılaşan Gavres:

– Vallahi, artık hiçbir zaman senin aleyhinde hareket etmeyeceğim, diye söz verdi.

Şefkat peygamberi Resûl-i Ekrem Efendimiz, Gavres'e:

– Müslüman olmasını teklif etti. Zira O'nun en büyük hedefi, insanların Allah'a inanıp huzura kavuşmasıydı.

"Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilâh yoktur. Muhammed O'nun elçisidir." diyerek iman eden Gavres, ayrılacağı zaman:

– Vallahi, sen benden hayırlısın, dedi.

Resûlullah Efendimiz (aleyhisselâtü vesselâm):

– Elbette ben buna senden daha lâyığım, buyurdu.

Gavres, kabilesinin yanına ulaştığında, merakla bekleyenlere, başından geçenleri anlattı.

Arkadaşları öfkeli ve alaylı bir tavırla çıkıştılar:

– Hani verdiğin söz nerede kaldı? Eline fırsat geçmişken niçin öldürmedin?

– Yazıklar olsun sana! Bunu yapmaktan seni alıkoyan neydi?

Gavres :

– Vallahi, O'na kılıçla vurmak istemiştim, dedi. Tam bu sırada, gördüğüm uzun boylu, ak benizli bir adam göğsüme vurdu. Birden arkama yıkıldım...

Gavres, sözlerini şöyle bitirdi:

– Ben şimdi insanların en hayırlısının yanından geliyorum.

YAĞMUR

Bizans devletinin başında bulunan Kayser Heraklius, Müslümanları ortadan kaldırmak için büyük bir ordu hazırlığındaydı. Bunu haber alan Peygamber Efendimiz, ondan önce davranarak yola

çıkmıştı. Gidilecek yer Tebük'tü.

Otuz bin kişilik İslâm ordusu, Şam yolu üzerinde "Hıcr" denilen yerde konakladı. Medine'den sonra burası sekizinci konak yerleriydi.

Hıcr'da sabahlayan Müslümanlar su sıkıntısı ile karşı karşıya kaldılar. Büyük bir susuzluk baş gösterdi. Kimsenin kabında su kalmamıştı. Yaz mevsimiydi. Sıcaklık ve kuraklık ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu yüzden kimsenin dermanı kalmamıştı. Sıcaklık arttıkça susuzluk da artıyordu.

Hazreti Ömer (Allah ondan razı olsun.) o gün yaşadıklarını daha sonra şöyle anlatıyordu: "O kadar susamıştık ki susuzluktan neredeyse boynumuzun kopacağını zannettik. Herhangi birimiz gidiyor, yüklerimizin arasında su arıyor ve bulamayınca da düşüp kalıyorduk. Hatta içimizden biri devesini kesmiş, hörgücündeki suyu içmişti."

O gün maalesef İslâm ordusunda münafıklar da bulunuyordu. Onlar, bu durumu fırsat bilerek önce kendi aralarında, Peygamber Efendimizin aleyhinde konuşmaya başladılar. Daha sonra da ağız birliği etmişçesine her yerde aynı şeyi söyleyip yaymaya başladılar:

– Eğer, Muhammed, gerçekten bir peygamber olsaydı; Musa Peygamberin, kavmine Allah'tan

yağmur dileyip yağmur yağdırdığı gibi, O da Allah'tan yağmur diler ve yağdırırdı!

Söylentiler hızla yayılıyor ve Müslümanlar bu duruma çok üzülüyordu. Bir taraftan susuzluk, öte taraftan münafıkların dedikoduları...

Allah'ın sevgili elçisi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, bu dedikoduları duyunca çok rahatsız oldu. Rahatsızlığını şöyle dile getirdi:

– Demek onlar, böyle söylüyorlar öyle mi?

Daha sonra da:

– Rabbinizin, sizi yağmurlarla sulayacağını umarım, buyurdu Peygamberimiz.

O sırada yanında bulunan Hazreti Ebu Bekir (radıyallahu anh):

– Ya Resûlallah, hiç şüphesiz Allah, senin duanı hayırla karşılar. Bizim için dua buyur, dedi.

Resûl-i Ekrem Efendimiz:

– Sen, bunu yapmamı istiyor musun?

– Evet.

Bu karşılıklı konuşmaları işitenler, merakla ne olacağını bekliyorlardı. Gözler Peygamber Efendimize çevrilmişti. Sonunda Kâinatın Efendisi, ellerini kaldırıp dua etmeye başladı:

– Ey Allah'ım! Kullarını, dilsiz hayvanlarını sula. Rahmetini yay. Ölmüş beldelerini ıslatıp dirilt.

O, daha ellerini indirmeden gökyüzü kararmaya başladı. Yüce Allah hemen bir bulut göndermiş ve yağmur çiselemeye başlamıştı bile. Gökyüzünden yağmurun boşalması ile birlikte Resûlullah'ın tekbir sesleri etrafta duyulmaya başladı. Bunu duyan Ashab-ı Kiram da tekbirlerle ortalığı inlettiler:

– Allahuekber! Allahuekber!

Sevgili Peygamberimiz etrafındakilerin duyacağı şekilde şöyle haykırdı:

– Şehadet ederim ki ben, Allah'ın Resûlüyüm.

– İnanıyoruz ya Resûlallah. Sen Allah'ın elçisisin, diye haykırdı sahabeler.

Orduda bulunan müminler sevinç içindeydi. Yağan yağmurla kana kana su içtiler. Ellerindeki kapları doldurdular.

Sevgili Peygamberimizin emriyle ordu yola koyuldu. Konakladıkları yerden ayrılıp biraz ilerleyince, gördükleri karşısında hayret ettiler. Çünkü yağmur, sadece az önce ordunun bulunduğu yere yağmıştı. Diğer yerler kupkuruydu.

ÇÖLDE SUSUZLUK

İki Cihan Güneşi Peygamber Efendimiz, arkadaşlarıyla birlikte çölde bir seferde bulunuyordu. Hava çok sıcak, kumlar ateş gibiydi. Yanlarında bulunan su da bitmişti.

Sahabeler, Peygamberimizin ne yapacağını merakla bekliyorlardı. Bu susuzluğa daha ne kadar dayanabilirlerdi ki?

Herkes endişeli bir bekleyiş içine girmişti. "Acaba su bulabilir miyiz?" diyerek sürekli etrafa bakıyorlardı.

Bir süre sonra uygun bir yerde mola verdiler. Peygamber Efendimiz, Hazreti Ali ile Hazreti İmran bin Husayn'ı yanına çağırdı. Onlara:

– Filân yerde bir kadın, iki kırba suyu hayvana yükletmiş, gidiyor. Alıp buraya getiriniz, diye emretti.

Hazreti Ali ve Hazreti İmran bin Husayn, emri alır almaz hemen yola çıktılar. Süratle tarif edilen yere doğru yol almaya başladılar. İkisi de merak içindeydi. Allah Resûlünün tarif ettiği yere yaklaştıklarında, meraklarıyla beraber heyecanları da artmıştı.

Bu sırada Sevgili Peygamberimizin yanında bulunanlar ise ümitli gözlerle gelecek müjdeyi bekliyorlardı. Bir taraftan da kendi aralarında konuşuyorlardı:

– Ciğerim yandı, çok susadım.

– Biraz daha sabret kardeşim.

– Su gelecek değil mi?

– İnşallah gelecek, Allah Resûlünün bir bildiği vardır elbette.

– Rabbim, bize yardım et!

– Âmin.

Hazreti Ali ve Hazreti İmran bin Husayn, nihayet tarif edilen yere geldiler. Tıpkı Peygamber Efendimizin belirttiği gibi, bir kadını iki kırba suyu bineğine yükletmiş giderken buldular. Sevinçle birbirine baktılar. Âdeta gözlerinin içi gülüyordu. Allah Resûlünün mucizesine bir kere daha şahit oldular.

Hazreti Ali, bu kadına Peygamberimizin davetini iletti. Kadın, daveti kabul etti. Geri dönmek için yola çıktılar. Ordunun bulunduğu yere yaklaştıklarında, ümitle bekleyenlerin gözlerinin içi gülmeye başladı. Gerçekten de bir kadın ve bineğinde iki kırba bulunuyordu. Ancak, bu kadarcık su koca bir orduya nasıl yetecekti?

Kadını sularıyla birlikte hemen Peygamberimizin huzuruna getirdiler.

Âlemlerin Efendisi Sevgili Peygamberimiz :

– Bir kaba bir miktar su boşaltınız, buyurdu.

Hemen bir kap getirip, kırbadan bir miktar suyu içine döktüler. Peygamber Efendimiz, kabın

içindeki suyun bereketli olması için Yüce Allah'a dua etti. Sonra bu suyu bineğin üzerindeki kırbaya tekrar doldurdu. Ardından:

– Herkes gelsin, kabını doldursun, diye emretti Efendimiz.

Sahabeler, ellerindeki kaplarla sıraya girdi. Kabını dolduranlar kana kana sudan içiyorlardı. Bütün kaplar dolduğu hâlde su hiç eksilmiyordu. Sanki gizli bir hazineden geliyordu bu suyun devamı. Kadın hayret ve şaşkınlık içinde olanları seyrediyordu. Ashab-ı Kiram gördükleri mucizeyle hem susuzluktan kurtulmuşlar hem de manevî bir ziyafet çekmişlerdi. Şimdi dillerinden şükürler dökülüyordu.

Vefa insanı Hazreti Muhammed Efendimiz (sallallahu aleyhi vesellem), hiçbir iyiliği karşılıksız bırakmazdı. Hemen bu kadın için bir şeyler toplanmasını emretti. Bu ikrama vesile olduğu için ona hediyeler verildi.

Kadın, bineğiyle birlikte oradan ayrılacağı sırada Resûl-i Ekrem Efendimiz ona şöyle buyurdular:

– Senin suyundan almadık. Cenab-ı Hak bize hazinesinden su içirdi.

SAKLANAN ALTINLAR

Mekke müşrikleri; tek suçları, "Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, O'nun kulu ve elçisidir." demek olan Müslümanlara karşı savaş açmıştı. Zaferi kesin

gözüyle görüyorlardı kendilerince. Günün ilk ışıklarıyla beraber müşrik ordusu, Mekke'den Medine'ye doğru yola çıkacaktı. Eli silâh tutan Mekkelilerin savaşa katılması zorunlu kılınmıştı.

Müslümanlara karşı yapılacak bu ilk savaşta zorla orduya alınanlardan biri de Peygamberimizin amcası Abbas'tı. Kendisi servet sahibi, zengin bir kimseydi. Mekke'nin ileri gelenlerindendi. Fakat savaşa katılmak istemiyordu. Bundan olsa gerek, çok düşünceliydi. Suskundu. Sıkıntılı olduğu her hâlinden belli oluyordu.

Geceleyin vakit hayli ilerlemişti. Hanımı ile baş başa kaldıklarında ilk konuşan o oldu:

– Savaşa katılmak istemiyorum. Lâkin Mekke'nin ileri gelenleri beni zorluyorlar.

Hanımı Ümmüfadl:

– Ne yapabiliriz ki, diye sordu.

Peygamberimizin amcası Abbas:

– Bir çıkış yolu da bulamıyorum, dedi. Herhâlde orduya katılmaktan başka çarem yok.

– Savaşta ölürsen bizim hâlimiz ne olur?

Ümmüfadl, daha fazla konuşamadı. Başını önüne eğdi, duygulandı. Kocasının geri dönemeyeceğinden endişe ederek ağlamaya başladı:

– Allah seni korusun.

– Allah sizi de korusun. Yanıma sekiz yüz dirhem altın aldım. Belki lâzım olur.

Daha sonra sözlerine şöyle devam etti:

– Bu seferde başıma ne geleceğini bilmiyorum. Kalan altınları saklayalım. Hepsini sana emanet ediyorum. Şayet bir felâkete uğrayıp da dönemezsem altınlarımdan şu kadarı senin içindir. Şu kadarı Fadl içindir. Şu kadarı Abdullah içindir. Şu kadarı Ubeydullah içindir. Şu kadarı da Kusem içindir.

– Tamam, dedi Ümmüfadl:

Sabah olunca Abbas'ı, hanımı ve çocukları gözyaşlarıyla uğurladı.

* * *

Bedir Savaşı müminlerin zaferi ile sonuçlanmış ve müşriklerden birçok esir alınmıştı. Peygamberimizin amcası Abbas da onların arasındaydı.

Peygamber Efendimizin, arkadaşlarıyla yaptığı toplantı sonunda şu karar alınmıştı. Esirlerden zengin olanlar verecekleri fidye karşılığında serbest kalacaklardı.

Sevgili Peygamberimiz, esirler arasındaki amcasına:

– Ey Abbas! Kendin, kardeşinin oğlu Akil bin Ebi Talib, Nevfel bin Haris ve anlaşmalı olduğun Utbe bin Amr için fidye öde! Çünkü sen zenginsin.

Amcası kendini savunarak:

– Ya Resûlallah! Ben Müslümandım, Kureyş kavmi, beni zorla buraya getirdi.

Peygamberimiz:

– Senin Müslümanlığını Allah bilir. Dediğin doğru ise, Allah sana elbette onun sevabını verir. Fakat, senin işin -görünüş itibariyle- aleyhimizde idi. Sen fidyeni ödemene bak.

Peygamber Efendimiz, savaş ganimeti olarak sekiz yüz dirhem altına el koymuştu. Bunun üzerine Abbas, Peygamberimize:

– Ya Resûlallah! Bari o aldığın altınları kurtulmalık akçemiz olarak say, dedi.

Sevgili Peygamberimiz:

– Hayır. O, Allah'ın, bize senden nasip ettiği bir ganimettir.

– Ya Resûlallâh! Benim ondan başka malım yok! Sen, beni Mekke'de halktan dilenecek bir hâlde bırakacaksın! Ele güne muhtaç edeceksin!

– Ya o altınlar nerede kaldı?

– Hangi altınlar?

Peygamber Efendimiz :

– Hani, sen Mekke'den çıkacağın gün, hanımın Ümmüfadl'a teslim ettiğin altınlar! Onları teslim ederken, yanınızda ikinizden başka bir kimse de yoktu. Sen Ümmüfadl'a: "Bu seferde başıma ne geleceğini bilmiyorum. Şayet bir felâkete uğrayıp da dönemezsem, altınlarımdan şu kadarı senin içindir. Şu kadarı Fadl içindir. Şu kadarı Abdullah içindir. Şu kadarı da Ubeydullah içindir. Şu kadarı da Kusem içindir!" dediğin altınlar!

Hazreti Abbas:

– Vallahi, bunu benden ve Ümmüfadl'dan başka kimse bilmiyordu! Konuştuğumuzda da yanımızda hiç kimse yoktu! Bunu sana kim haber verdi?

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi vesellem):

– Allah haber verdi, buyurdu.

Efendimizin amcası Abbas ve orada bulunanlar hayretler içinde kaldılar. Bir kimse böyle bir şeyi ancak Allah bildirirse bilebilirdi. Peygamberimiz bunu çok iyi biliyordu, çünkü Allah O'na bildirmişti.

Hazreti Abbas:

– Şehadet ederim ki sen her zaman doğru sözlüsün. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilâh yoktur ve Sen, Allah'ın Resûlüsün, dedi ve imanı bir kat daha arttı.

Hazreti Abbas, Mekke'ye döndüğünde kendisi, yeğenleri ve anlaşmalı bulunduğu şahsın fidyelerini Peygamberimize gönderdi. Kendisi de Medine'ye hicret etmek istiyordu. Fakat Allah Resûlü buna izin vermedi.

Hazreti Abbas, Mekke'de Müslümanlığını gizli tuttu. Müslümanlara, müşriklerin faaliyetlerini bildirerek yardım etti. Hicret etme arzusunu da Peygamber Efendimiz:

– Senin, bulunduğun yerdeki cihadın daha güzel ve yararlıdır, sözüyle hep engelledi.

GÖREVLİ ASLAN

Mekke'de, İslâm dinine açıktan davetin başladığı günlerdi. Müşrikler, Peygamberimizin bu çağrısını engellemek için her türlü hileye başvuruyorlardı. Müslümanlara zulmetmeyi kendilerine en

önemli görev kabul etmişlerdi bir kere.

Her şeye rağmen İslâm güneşi karanlıkları aydınlatıyordu. Çünkü güneş balçıkla sıvanmazdı.

Peygamberimizin yakın akrabalarından olup da onun karşısında olmak ne büyük bir talihsizlikti. İşte Ebu Leheb ve ailesi böyleydi.

Yakın akrabalarını uyarma emri gelince Allah Resûlü (sallallahu aleyhi vesellem) Kureyş kabilesinin ileri gelenlerini Safa Tepesi'nde topladı. Onları Allah'ın birliğine inanmaya davet etti. Daha sözlerini bitirmemişti ki Ebu Leheb, Peygamber Efendimize:

– Yazıklar olsun sana, elin kurusun! Bizi bunun için mi çağırdın, dedi ve hakaret etmeye başladı. Üstelik bununla da kalmadı. Eline aldığı bir taşı Peygamber Efendimize fırlattı. Sonunda kalabalık dağıldı.

Hanımı Ümmücemil de Peygamber Efendimize eziyet etmekten zevk alırdı. Diken toplar, Allah Resûlünün geçeceği yollara atardı. Peygamberimizin kızları Hazreti Rukiye ve Hazreti Gülsüm, Ebu Leheb'in iki oğlu ile evliydi. Ümmücemil, oğullarına baskı yaparak hanımlarını zorla boşattırdı.

Ebu Leheb ve ailesinin iman etmeyecekleri Allah tarafından açıkça belirtilmişti:

"Kurusun Ebu Leheb'in elleri. Zaten kurudu da!

Ona ne malı ne de yaptığı işler fayda verdi!

O, alev alev yükselen ateşe girecek.

Eşi de boynunda bükülmüş urgan olarak, o ateşe odun taşıyacak."

Ebu Leheb, bütün engellemelere rağmen İslâm'ın çığ gibi büyümesi karşısında çılgına dönmüştü. Bir gün oğlu Utbe'ye, "Muhammed'e işkence edeceksin!" diye emir verdi. Utbe de bu hususta ana-babasını aratmıyordu. Görevi alır almaz hızlıca evden çıktı. Mekke'de Peygamberimizi aramaya başladı. Sonunda Utbe, Allah Resûlünü bir yerde oturmuş Necm sûresini okurken buldu:

"Kayan yıldıza yemin olsun ki.

Arkadaşınız Muhammed yanılmadı, sapmadı, aldanmadı.

O kendi heva ve hevesiyle konuşmuyor.

O'nun okuduğu Kur'ân, kendisine vahyedilen bir vahiyden başka bir şey değildir."

Daha fazla beklemeye tahammül edemedi Utbe:

– Necm'in Rabbine andolsun ki ben senin peygamberliğini inkâr ediyorum, diye bağırdı.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi vesellem) Kur'ân okumayı bıraktı ve Utbe'ye doğru baktı. Utbe, yaptığı hakaretten sonra bu yetmiyormuş gibi Peygamber Efendimize doğru tükürdü.

Bu küstahça hakaret bardağı taşıran son damla olmuştu. Peygamberimizin hayatında pek az görülen beddua cümleleri dudaklarından dökülüverdi:

– Yâ Rab, ona köpeklerinden bir köpeği musallat et.

Utbe, bir an durakladı. Bütün bedeni bedduanın tesiriyle titredi. Kendisini toparlar toparlamaz hemen oradan uzaklaştı. Bu sözler onu çok etkilemişti.

Aradan günler geçti. Allah Resûlünün bedduası Utbe'nin hayatını altüst etmişti. O günden sonra uykuları kâbuslarla dolmuştu. Beddua cümleleri kafasının içinde sürekli uğulduyordu. Yalnız kaldığı zamanlar, en çok korktuğu anlardı. Acaba ne olacaktı? Bunu düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Geçen zaman, Utbe'ye ızdırabını unutturmuyor, aksine daha da artırıyordu. Sonunda Mekke'den bir müddet uzaklaşmaya karar verdi.

Utbe, Yemen'e gidecek olan bir ticaret kervanını duyduğunda çok sevindi. Bu kervanda bazı arkadaşları da vardı. Hazırlıklarını aceleyle

tamamlayıp, yola çıkan kervana yetişti. Böylece Utbe için uzun ve yorucu bir yolculuk başlamış oldu.

Kervan, Yemen yolu üzerinde pek çok yerde konaklayacaktı. Uzun süre konaklayacakları yerlerden biri de "Havran"dı. Havran'a ulaştıklarında iyice yorulmuşlardı. Konaklamak için önce çadırları kurmaları gerekiyordu. Develerin üzerinden yükleri indirdiler. Hızlıca çadırları kurmaya koyuldular. Utbe ve iki arkadaşı da beraber kalacakları çadırı kurmaya başladılar.

Çadırını kuran herkes dinlenmeye çekiliyordu. Kısa zamanda ortalıkta kimsecikler kalmamıştı. Develer de ağaçların gölgesinde çökmüş dinleniyordu. Güneş neredeyse battı batacaktı. Ortalığı bir sessizlik kaplamıştı.

Utbe ile birlikte kervandakilerin çoğu, yol yorgunluğuyla derin bir uykuya daldılar. Rüzgârın uğultusundan başka ses duyulmuyordu. Oysa kervanın bulunduğu yere yaklaşan üç aslandan kimsenin haberi yoktu.

Aslanlar kervana iyice yaklaştılar. İçlerinden biri çadırların arasına girdi. Diğer ikisi ise beklemeye başladı. Çadırların arasına giren aslan, sanki bir şey arıyordu. Bir çadırın girişinden bakıyor, sonra bir

başka çadıra yöneliyordu. Âdeta gizli bir emir almış da aldığı görevi yerine getiriyormuşçasına hızlı ve dikkatli davranıyordu. Uykuda olanlar, ne olup bittiğinden habersizdi.

Aslan bir çadırın önüne geldiğinde, kervandakilerden biri onu gördü. Tabi görünce de olduğu yerde donakaldı. Korkudan âdeta renkten renge girmişti. Dili tutulmuş gibi konuşamıyor, sadece titriyordu. Aslan bir müddet onu süzdü, fakat saldırmadı. Hemen başka bir tarafa yöneldi. Kısa bir süre sonra kendine gelen adam var gücüyle haykırdı:

– Aslan! Kaçın, aslan var aslan!

Kervandakiler yorgun oldukları için derin uykuya dalmışlardı. Bu sesleri pek çoğu duymadı. Sesi duyanlar, korkuyla yataklarından fırladılar. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzüne bakındılar. Dışarıdan sesler gelmeye devam ediyordu:

– Kaçın! Aslan var, kaçın!

Çadırlarından çıkıp dışarıda aslanın dolaştığını görenler, korku ve dehşetle sağa sola kaçışmaya başladılar. Aslan ise çadırların arasında dolaşıyor, arayışını sürdürüyordu. Bu hâliyle, görevli bir askerden farkı yoktu.

Etrafta bağrışmalar, kaçışmalar devam ediyordu.

Bazı çadırların sakinleri, gürültüleri duymamış olacaklar ki hâlâ uyuyordu.

Sonunda aslan bir çadırın önünde durdu. Hemen içeriye girdi. Bu çadır, Utbe ve iki arkadaşının kaldığı çadırdı. Sanki aslan aradığını bulmuştu. Çadırın içi aslanın kükremesi ile sarsıldı. Utbe ve iki arkadaşı sesle birlikte uyandıklarında karşılarında aslanı buldular. Gözlerini dikmiş, öfkeyle onlara bakıyordu. Çadırdakiler neredeyse korkularından ölecekti. Kalpleri küt küt atıyor, vücutları zangır zangır titriyordu.

Utbe'nin aklına birden Peygamberimizin yaptığı beddua geldi. Yine beyninde bu beddua cümleleri uğuldamaya başladı:

"Allah'ım! Ona köpeklerinden birini musallat et."

Utbe'nin gözünün önünden, Peygamber Efendimize ve O'nun gözünün nuru kızına yaptığı kötülükler, ettiği eziyetler bir bir geçiyordu…

Utbe ve iki arkadaşı ecel terleri döküyor, sonlarının geldiğini düşünüyorlardı. Aslan ise kükreyerek kalplerine korku salmaya devam ediyordu. Biraz kendilerini toparlayınca bağırmaya başladılar:

– İmdat! İmdat! Kurtarın!

Çadırdan yükselen feryatlar karşılıksız kaldı. Onlara kim yardım edebilirdi ki? Çadırların arasında aslan olduğunu öğrenenler, çoktan kaçmışlardı.

Saniyeler seneler gibi olmuştu. Aslan, bütün dehşetiyle Utbe'ye yöneldi. Korkunç bir kükremeyle iki arkadaşının arasındaki Utbe'ye pençesini indirdi. Dehşet içinde kalan Utbe'nin ağzından son bir çığlık koptu:

– Hayıııır!

Peygamberimizden işittiği beddua cümlesi, Utbe'nin beyninde uğuldarken, o aslanın pençeleri arasında can verdi.

Arkadaşları sıranın kendilerine geldiğini düşünüyorlardı. Ancak öyle olmadı. Görevini tamamlayan aslan, korku dolu bakışlar arasında çadırı terk etti. Çadırların arasından hızlıca uzaklaştı. Aslanı görenlerin bağırışları yine çadırların arasında yankılanmaya devam etti:

– Kaçın! Aslan geliyor, kaçın!

Oysa aslan, başkasına zarar verecek gibi görünmüyordu. Kervanın dışında bekleyen diğer aslanlarla beraber oradan uzaklaştı. Kervandakiler, korku dolu bakışlarla, gözden kayboluncaya kadar onları seyrettiler. Bu görevli aslan, kendisine Allah'ın ilham ettiği vazifeyi yerine getirmişti.

SÜT

Hazreti Ebu Hureyre sahabelerin ileri gelenlerindendi. İlim öğrenme aşkıyla doluydu. Sürekli Peygamber Efendimizle beraber olmaya gayret ederdi. Duyduklarını ve öğrendiklerini unutmaması

için, Sevgili Peygamberimiz ona dua etmişti. Bundan dolayı Ebu Hureyre (Allah ondan razı olsun.), Peygamberimizin sözlerini en çok ezberleyen sahabeler arasındaydı.

Ebu Hureyre (radıyallahu anh) geçimini sağlamak için çalışma fırsatı bulamıyordu. Çünkü, vaktinin çoğunu Peygamber Efendimizin yanında geçiriyordu. Zaman zaman aç kaldığı, hatta açlıktan bayıldığı oluyordu. Sevgili Peygamberimiz, onun hâlini bildiği için kendisiyle yakından ilgileniyordu.

Bir gün Resûl-i Ekrem Efendimiz yine onun aç olduğu bir zamanda kendisini evine davet etmişti. Eve, az önce bir bardak süt hediye olarak getirilmişti. Bunu gören Peygamberimiz, Ebu Hureyre'ye dönerek:

– Suffe'deki arkadaşlarını çağır, dedi.

Suffe, Mescid-i Nebevî'nin yanında bekâr sahabelerin ilim öğrendikleri okuldu. Talebelerin ihtiyaçları zengin Müslümanlar tarafından karşılanıyordu. Öğretmenleri ise insanlık tarihinde gelip geçmiş ve gelecek olan bütün muallimlerin en büyüğü Hazreti Muhammed Aleyhisselâm idi.

Hazreti Ebu Hureyre, arkadaşlarını çağırmaya giderken, "Bu sütün hepsini ben içebilirim, ben daha fazla muhtacım." diye düşünüyordu. Fakat

Peygamber Efendimizin emrini yerine getirmesi gerekiyordu.

Suffe Ashâbı eve geldiler. Yüz kişiden fazlaydılar. Peygamber Efendimiz misafirlerine ikram etmesi için, Ebu Hureyre'ye:

– Sütü onlara içir, diye emretti.

Ebu Hureyre, misafirlerin her birine doyuncaya kadar sütten içirdi. Fakat bu süt olduğu gibi duruyor, hiç eksilmiyordu. Ashab-ı Suffe içip doyduklarında, Peygamber Efendimiz:

– Geriye seninle ben kaldık, iç dedi.

Hazreti Ebu Hureyre kana kana o sütten içti. Canlar canı, gönüllerin sultanı Efendimiz:

– İç iç iç, dedikçe içmeye devam etti. Sonunda içecek hâli kalmamıştı. Doyduğunu şu cümlelerle dile getirdi:

– Seni hak ile gönderen Allah'a yemin ederim ki içecek yerim kalmadı.

Daha sonra Peygamber Efendimiz bardağı aldı. Besmele çekerek kalanını içti ve Rabbine şükretti. Böylece Ashab-ı Suffe, gül yüzlü Efendimizin yüzlerce mucizesinden birini daha görmüş oldu.

KURAKLIK

Medine'de uzun zamandan beri yağmur yağmur yağmıyordu. İnsanlar, aralarında hep bunu konuşur olmuşlardı. Nerede üç-beş kişi bir araya gelse, söz dönüp dolaşıp yağmura geliyordu. Medine yakınında hurma bahçesinde bir hurma ağacının gölgesine oturmuş üç kişi de aynı meseleyi konuşuyorlardı. Bunlar bahçeleri birbirine yakın komşulardı. Aralarından birisi:

– Yağmur ne büyük bir nimet. Demek yağmur hiç yağmasa, yeryüzünde hayat bitecek, dedi.

– Aklıma bir âyet meali geldi, dedi arkadaşı.

– Hangisi?

– "Allah'ın gökten indirip kendisiyle ölmüş yeri canlandırdığı yağmurda, Allah'ın varlığına ve birliğine nice deliller vardır."

– Çok düşündürücü.

İki komşu kendi aralarında konuşurken üçüncüsü söze hiç karışmıyor, onları dinliyordu. Şüphesini gidermek için onlara sordu:

– Yarın günlerden cuma mı?

– Evet, dediler.

– Hayırdır inşaallah. Niçin sordun?

– Allah Resûlünden (sallallahü aleyhi ve selem) yağmur duası yapmasını isteyeceğim. Çünkü, Allah (celle celâlühu) O'nun duasını geri çevirmez.

– Çok güzel olur. İnşallah Yüce Rabbimiz bize rahmetini gönderir.

– İnşallah.

Bu sırada akşam namazı iyice yaklaşmıştı. Üç arkadaş birlikte kalkıp mescide yöneldiler.

Ertesi gün Ashab-ı Kiram, cuma namazını kılmak için camiyi doldurmaya başladı. Bu cami, Mescid-i Nebevî idi. Caminin imamı ise, miraç gecesinde peygamberlere imam olan Nebîler Sultanı Hazreti Muhammed Aleyhisselâm.

Tertemiz elbiseler içinde, nuranî yüzleriyle âdeta melekler topluluğunu andırıyorlardı o kutlu sahabeler. Ezan okundu. Allah Resûlü (sallalahü aleyhi ve selem) cuma namazının ilk sünnetini kıldıktan sonra hutbe için minbere çıktı. Müminlere güzel öğütler verdi. Ashab-ı Kiram anlatılanları can kulağıyla dinliyorlardı. Mabedin içinde tarifi imkânsız bir huzur soluklanıyordu. Peygamber Efendimiz, hutbesini bitirmek üzereydi ki dua isteyecek olan o zat ayağa kalktı ve şöyle dedi:

– Yâ Resûlallah, yağmur yağmaz oldu. Bize yağmur vermesi için Allah'a dua eder misin?

Bütün gözler ayağa kalkan sahabenin üzerinde odaklanmıştı. Söyledikleri hepsinin ortak arzusuydu. Bu sözlerle herkesin arzusuna tercüman oluyordu.

Bu sırada gökyüzü berrak ve bulutsuzdu. Yağmurun yağacağına dair hiçbir belirti yoktu.

Sevgili Peygamberimiz, böyle samimî bir isteği geri çevirmedi. Konuşmasına ara verdi. Ellerini açtı. Yağmur yağdırması için Rabbimize dua etmeye başladı. O dua ettikçe, cemaat "Âmin" diyordu. Daha ellerini indirmeden, gökyüzü yağmur bulutlarıyla doldu ve şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Ashab-ı Kiram'ın dillerinde sayısız şükür, gözlerinde yaş vardı.

Yağmur git gide çoğaldı. Hatta öyle ki mescitten çıkanlar evlerine nasıl gideceklerini düşünmeye başladılar. Bu yağmur bir, iki derken tam bir hafta aralıksız devam etti.

Yine cuma günü, sahabeler cuma namazı için toplanmışlardı. Bir haftadır yağan yağmurla beraber herkesi sel korkusu sarmıştı. Yedi gündür güneşin açtığını görmemişlerdi.

Peygamber Efendimiz, cuma hutbesi için minbere çıktı. Konuşmaya başlamıştı ki cemaatin arasından yine aynı sahabe ayağa kalktı:

– Ya Resûlallah, dua et. Allah bu yağmuru

üzerimize değil, başka yerlere yağdırsın.

Bunun üzerine, Allah Resûlü (sallalahü aleyhi ve selem), konuşmasına ara verdi. Ellerini açıp:

– Allah'ım! Etrafımıza yağdır, üzerimize değil, dedi.

Cemaat:

– Âmin, diyerek bu duaya katıldı.

Yağmur anında kesildi. Güneş, bulutların arasından göründü. Sahabeler, cuma namazından çıktıklarında günlük güneşlik bir hava ile karşılaştılar.

CABİR'İN ZİYAFETİ

Hendek savaşı öncesiydi. Arabistan'da şiddetli bir kıtlık ve kuraklık yaşanıyordu. Medine şehri de bu durumdan fazlasıyla etkilenmişti.

Müslümanlar yiyecek sıkıntısı içindeydiler. Buna rağmen bir taraftan da hummalı bir çalışma ile hendek kazıyorlardı. Kazılan hendek, müşriklerden gelecek saldırılara karşı bir hazırlıktı. Öyle bir açlık çekiliyordu ki sahabeler açlıklarını hissetmemek için karınlarına taş bağlamışlardı.

Hendek kazma işinin devam ettiği günlerden biriydi. Sahabe Efendilerimizden Hazreti Cabir bin Abdullah, bir ara çalışmasına ara verip evine koştu. Evine vardığında hanımına sordu:

– Allah Resûlünü son derece acıkmış gördüm. Evde yiyecek bir şey var mı?

Hanımı:

– Vallahi, yanımda şu oğlaktan ve dört avuç arpadan başka bir şey yok, dedi.

Câbir bin Abdullah (radıyallahu anh) hemen oğlağı kesti. Hanımı da arpayı el değirmeninde öğütüp un yaptı. Kesilen oğlağın etini çömleğe koydular.

Sonunda hamur mayalandı ve çömleğin içindeki et tandırda pişmeye başladı. Evden ayrılırken hanımına:

– Sakın beni, Allah Resûlüne ve yanındakilere karşı utandırma, dedi.

Hanımı:

– İnşallah, diye cevapladı.

Hazreti Câbir, hızlıca evden ayrılıp hendeğin kazıldığı yere geldi. Bıraktığı yerden işine devam etti.

Diğer sahabeler de onca açlığa rağmen büyük bir şevkle çalışmalarını sürdürüyorlardı. Sevgili Peygamberimiz de toza toprağa, sıcağa, açlığa aldırmadan arkadaşlarıyla beraber çalışıyor, herkesten evvel işe atılıp çalışmalara öncülük ediyordu. Ayrıca onlara bol bol dua ediyordu.

Sahabelerin:

– Yâ Resûlallah, bizim çalışmamız yeterli olur. Ne olur siz çalışmayın lütfen, biraz dinlenin, diye ısrarlarına karşılık:

– Ben de çalışarak, bu sevaba ortak olmak istiyorum, diyordu Peygamber Efendimiz.

Hazreti Câbir, Sevgili Peygamberimizin yanına yaklaşarak:

– Yâ Resûlallah! Benim azıcık yemeğim var. Yanınıza bir veya iki kişi alıp evimize buyurun, deyince Peygamberimiz:

– Yemeğin ne kadar, diye sordu.

Hazreti Câbir ailesiyle yardımlaşarak hazırladıkları yemeği anlattı.

Sevgili Peygamberimiz:

– Hem çok hem de güzel bir yemek, dedi ve devam etti:

– Hanımına söyle, ben gelinceye kadar, tandırdan et çömleği ile ekmeği çıkarmasın.

Hazreti Câbir oradan ayrılacağı sırada, Allah Resûlü (sallallahü aleyhi ve selem), hendekte çalışan bütün muhacir ve ensara:

– Ey hendek halkı! Kalkınız, Câbir'in ziyafetine gideceğiz, diyerek seslendi.

Bunu duyan Hazreti Câbir, bir an için olduğu yerde donakaldı. Bir şey diyecek oldu, diyemedi. Azıcık yemek bu kadar insana nasıl yetecekti? Hızlıca evine koştu. Soluk soluğa olanları hanımına anlattı ve Allah Resûlünün emrini hatırlattı.

Hanımı :

– Resûllullah Efendimiz, yemeğimizin ne kadar olduğunu sana sormamış mıydı?

– Evet sormuştu. Ben de söylemiştim.

– Onları sen mi davet ettin, yoksa Resûllullah mı davet etti?

– Hayır! Ben davet etmedim. O, davet etti.

– O halde endişelenmeyi bırak, için rahat olsun. Muhakkak ki O, senden daha iyi bilir.

Sevgili Peygamberimiz kalabalık ashabıyla Hazreti Câbir'in evine geldi. Onlara:

– Birbirinizi sıkıştırmadan içeri giriniz, buyurdu.

Sahabeler onar onar içeriye girdiler. Başta ev sahibi olmak üzere hepsi de merak içindeydiler.

Allah Resûlü (sallallahü aleyhi ve sellem) ete ve ekmeğe bereket duası yaptıktan sonra, Hazreti Câbir'in hanımına:

– Bir ekmekçi kadın çağır da seninle birlikte ekmek yapsın. Çömleğinizden de kepçe kepçe al. Sakın çömleği tandırdan ayırma, dedi.

Daha sonra Peygamber Efendimiz tandırdan ekmeği ve eti çıkarıp parçalamaya başladı. Ekmeğin üzerine et koyup arkadaşlarına ikram etti. Davetliler yiyip doyuncaya kadar böyle devam etti.

Hepsi yediği hâlde et ve ekmekten hiçbir şey eksilmemişti. Peygamberimizin bu mucizesi Yüce Allah'ın engin bir lütfuydu. Oradaki herkes, nimetleri veren Yüce Rabbine sayısız şükürler etti. Daha sonra Sevgili Peygamberimiz, Hazreti Câbir'in hanımına:

– Bu kalanı da hem kendin yersin hem de hediye edersin. Çünkü bütün halk açlık çekiyor, buyurdu.

Misafirlerine karşı mahcup olacağını düşünen Hazreti Câbir, bu gördükleri karşısında hayretini şöyle ifade etti:

– Allah'a yemin ederim ki, gelenler yaklaşık bin kişiydi. Hepsi de doyup kalktılar. Buna rağmen çömleğimiz hâlâ olduğu gibi kaynamakta, hamurumuzdan da olduğu gibi ekmek yapılmaktaydı. Ondan biz de yedik, konu komşuya da ikram ettik.

Ashâb-ı Kirâm, gördükleri bu mucizeyle içleri bir kat daha ferahlamış olarak kaldıkları yerden hendek kazmaya devam ettiler.

KIBRIS SEFERİ

Bir gün Sevgili Peygamberimiz öğle vakti Medine'de bir eve uğradı. Kapıda kendisini hürmet ve saygıyla yaşlı bir kadın karşıladı. Bu kadın, Peygamber Efendimizin, anne tarafından akrabası ve

aynı zamanda süt teyzesi Ümmü Haram binti Milhan'dı:

– Hoş geldiniz ya Resûlallah.

– Hoş bulduk.

Peygamber Efendimiz içeri geçti. Ev halkıyla sohbet etti. Sevgili Peygamberimiz zaman zaman bu evi ziyaret eder, süt teyzesinin gönlünü alırdı. Bazen öğle uykusunu orada uyuduğu da olurdu. Bu defa da öğle vakti dinlenmeye çekildi. Aradan çok zaman geçmemişti ki uyandı. Tebessüm ediyordu. Ümmü Haram (Allah ondan razı olsun.) merak ederek sordu:

– Ya Resûlallah, anam babam size feda olsun. Niçin tebessüm ediyorsunuz?

Peygamberimiz:

– Ümmetimden bir kısmının gemilere binip Allah yolunda cihada gittiklerini gördüm.

Ümmü Haram (radıyallahu anha) çok heyecanlandı. Onlardan biri olmayı diledi:

– Yâ Resûlallah, dua etseniz de ben de onlardan biri olsam.

Allah Resûlü (sallallahü aleyhi ve selem):

– Allah'ım bunu da onlardan eyle, diye dua etti.

Peygamberimizin uykusu bölünmüştü. Tekrar dinlenmeye çekildi. Fazla bir zaman geçmemişti ki yine tebessüm ederek uyandı. Ümmü Haram bu defa da merakla sordu:

– Yâ Resûlallah. Anam babam ve tatlı canım size feda olsun. Niçin tebessüm ediyorsunuz?

Resûl-i Ekrem Efendimiz:

Bu defa da ümmetimden bir kısmının padişahların tahtlarına kuruldukları gibi debdebeli bir hâlde, Allah yolunda cihada gittiklerini gördüm, diye cevap verdi.

Ümmü Haram (radıyallahu anha) çok heyecanlandı. Bu seferde de bulunmayı arzu etti:

– Yâ Resûlallah, dua etseniz de ben de onlardan olsam, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz:

– Sen öncekilerdensin, dedi.

Gül yüzlü Peygamberimiz bir müddet sonra müsaade isteyip evden ayrıldı. Ümmü Haram, O'nu uğurladı:

– Güle güle Ya Resûlallah. Yine buyurun, selâmetle.

– Selâmetle.

Ümmü Haram'ı daha şimdiden, gelecekte katılacağı deniz seferinin hayali ve heyecanı sarmıştı. Acaba nereye ve ne zaman gidecekti? Bunu bilmese de böyle bir sefere katılacağından emindi. Çünkü bunu haber veren Peygamber Efendimiz idi.

Aradan yıllar geçti. Sevgili Peygamberimiz vefat etmişti. Ümmü Haram, O'nun ayrılığının acısıyla doluydu. Bir taraftan da Allah Resûlünün müjdelediği deniz seferini hasretle bekliyordu. Belki bu seferde, ona Allah Resûlüne kavuşacağı bir şehitlik nasip olabilirdi.

...

Hazreti Osman'ın halifeliği dönemiydi. Şam valisi Hazreti Muaviye, Kıbrıs üzerine bir sefer düzenledi. Gemilerle Kıbrıs'a doğru ilerleyen Müslümanların ilk deniz seferiydi bu.

O yıllarda, İslâmı anlatmak için Şam civarında bulunan seksen altı yaşlarında Ümmü Haram, kocası Ubâde bin Sâmit ile bu deniz seferine katıldı.

Bu seferin neticesinde Kıbrıs fethedildi.

Sevgili Peygamberimizin, verdiği müjde gerçekleşmişti. Yüce Allah, tam kırk yıl sonra bu sefere katılmayı, Peygamberimizin süt teyzesi Ümmü Haram'a nasib etmişti. Ancak o aradığı şehitliğe bir türlü kavuşamamıştı. Bu yüzden üzüntülü ve

düşünceliydi. Şehit olup bir an evvel Âlemlerin Efendisine kavuşmak istiyordu.

Kıbrıs'tan dönüş hazırlıkları tamamlandı. Şam'a dönüleceği sırada, birdenbire Ümmü Haram'ın bindiği at huysuzlandı. Peygamberimizin süt teyzesi attan düşerek vefat etti ve çok arzuladığı şehitlik makamına yükseldi.

BEREKETLENEN HARMAN

Hazreti Cabir bin Abdullah, son günlerde çok düşünceliydi. İçinde bulunduğu zor durum kendisini çok üzüyordu. Babası katıldığı bir savaşta şehit olmuştu.

Geriye ise büyük bir borç yükü bırakmıştı. Alacaklıların sıkıştırmaları, üzüntüsünü her geçen gün daha da artırıyordu. Üstelik alacaklılar Yahudilerdi.

Cabir bin Abdullah, böyle düşünceli olduğu bir gün geçmiş günleri hatırladı. O günlerde Uhud Savaşı için hazırlık yapılıyordu.

Bedir Savaşı'na katılamamıştı. Bu yüzden Uhud Savaşı'na katılmanın hayaliyle yanıp tutuşuyordu. Allah Resûlüne düşüncesini söylemişti. Peygamber Efendimiz de Cabir henüz genç yaşta olduğu için, babasının iznini şart koşmuştu.

Babası Hazreti Abdullah bin Amr, oğlunun isteğine şöyle cevap vermişti:

– Sevgili evlâdım! Yedi tane kız kardeşine bakacak başka bir kimse olsaydı, senin Uhud'da gözlerimin önünde şehit olmanı ne kadar isterdim.

Bu cümleleri hatırladığında gözleri doldu. Hazreti Cabir bin Abdullah hıçkıra hıçkıra ağladı. Kendisinin katılamadığı Uhud Savaşı'na, biricik babası katılmış ve şehit düşmüştü. Şimdi hem babasının ayrılık acısını yudumluyor hem de onun geriye bıraktığı borcu nasıl ödeyeceğini kara kara düşünüyordu. Babasının vefatıyla ailenin bütün sorumluluğu da üzerine kalmıştı.

Arkadaşları, Hazreti Cabir'in durumunu görüp

üzülüyordu. Fakat borç yükü ağır olduğu için yardımcı olamıyorlardı. Onların elinde avucunda da pek bir şey yoktu zaten. Olsaydı, yardım etmekten asla geri durmazlardı.

Babasının borcuna karşılık, ondan miras kalan hurma bahçesini Yahudilere vermek istedi. Ancak alacaklılar bunu kabul etmediler. Birkaç sene bahçeden çıkan ürünü verse bile borcu bitecek gibi değildi. Peki kendileri ne yiyip içecekti? Yedi tane kız kardeşine nasıl bakacaktı?

Hanımı da Hazreti Cabir'in bu durumuna çok üzülüyordu. Hurmaların toplanma zamanı geldiğinde, aklına gelen fikri kocasına açtı:

– Peygamber Efendimize derdini niçin anlat mıyorsun? Belki bir yol gösterir.

– Kendi dertlerimle onu üzmek istemiyorum.

– Yanılıyorsun. Allah'ın Resûlü (sallallahu aleyhi vessellem) "... Müslüman Müslümanın kardeşidir. Müslüman Müslümana zulmetmez. Yardıma muhtaç olduğu dar zamanda onu yalnız ve yardımsız bırakmaz. Onu hor ve hakir görmez." demiyor mu?

– Evet.

– Öyleyse git, durumu O'na haber ver. Yoksa

düşüne düşüne hasta olacaksın.

– Tamam.

Bu konuşmalar sonrasında Hazreti Cabir, doğruca Kâinatın Efendisinin yanına gitti. Derdini O'na bir bir anlattı.

– Ey Allah'ın Resûlü, babam Uhud'da şehid oldu. Büyük miktarda da borç bıraktı. Alacaklılar da sıkıştırıyorlar. Bana yardım edebilir misiniz?

Peygamber Efendimiz, onun içinde bulunduğu sıkıntılı duruma çok üzülerek:

– Ağaçlardaki bütün hurmaları alın. Hepsini bir yerde toplayıp, harman edin. Sonra gelip bana haber verin, buyurdu.

Cabir bin Abdullah:

– Peki ya Resûlallah dedi ve oradan ayrıldı. Merak ediyordu, acaba ürünü harman ettiklerinde ne olacaktı? Peygamber Efendimiz bu meseleyi nasıl çözecekti? Bekleyip görecekti, başka çaresi de yoktu.

Aradan günler geçti. Hazreti Cabir'in arkadaşlarının da yardımıyla bahçenin hurmaları toplandı.

Topladıkları mahsulü bir yerde harman yaptılar. Sonra gidip Allah Resûlüne haber verdiler. Alacaklılar da ürünün toplandığını duymuş, bahçeye gelmişlerdi. Herkes merakla işin sonucunu bekliyordu. Çünkü

topladıkları bu ürünle bütün borçların ödenmesi mümkün görünmüyordu.

Alacaklılar ve orada hazır bulunan sahabeler pürdikkat O'nu seyrediyordu. Resûl-i Ekrem Efendimiz bahçeye geldi. Hurma harmanının içinde dolaştı ve dua etti. Duası biter bitmez:

– Ey Cabir, borçlarını ver, dedi.

Hazreti Cabir orada bulunan alacaklılara teker teker borçlarını vermeye başladı. Borçlarını verdikçe hurmalar azalmıyor, üstelik artıyordu. Kâinatın Efendisinin duasıyla, harman bereketlendikçe bereketlenmişti.

Sahabeler gördükleri manzara karşısında hem hayret ettiler hem de çok mutlu oldular. Yahudiler ise büsbütün şaşkına döndüler. Çünkü, harmandaki hurmalardan bütün borçlar ödenmişti. Hurma harmanı ise hiç bir şey verilmemiş gibi öylece duruyordu.

Hazreti Cabir'in gözlerinin içi gülüyordu. Diğer sahabeler de onun sevincini paylaşıyordu. Resûlü Ekrem Efendimiz de tebessüm ediyor, hep birlikte Yüce Allah'a şükrediyorlardı. Yüce Rabbimiz, Peygamberimizin eliyle gösterdiği bu mucizeyle bir kulunun sıkıntısını gidermişti.

KERTENKELENİN ŞAHİTLİĞİ

Mescid-i Nebevî'de ikindi namazı kılındı. Hava az da olsa serinlemişti. Sahabe Efendilerimizden biri, Sevgili Peygamberimizin yanına yaklaştı ve:

– Ya Resûlallah, sizi bahçeme davet ediyorum, lütfeder misiniz, dedi.

Nebiler Sultanı bu nazik daveti kabul etti. İçlerinde Hazreti Ömer'in de bulunduğu bir grup sahabeyle birlikte yola çıktı. Bahçeye kadar yürüdüler. Burası Medine'nin giriş yollarından birine yakın güzel bir bahçeydi. İçinde çok sayıda hurma ağacı ve bir de su kuyusu bulunuyordu. Peygamber Efendimiz bahçeye arkadaşları ile birlikte girdi. Bir hurma ağacının gölgesinde oturdular. Ağacın gölgesi serindi. Bir taraftan da hafif hafif rüzgâr esiyordu.

Bir süre sonra bahçe sahibi misafirlerine taze hurma getirip ikram etti. Allah'ın Elçisi'nin bahçesini şereflendirmesinden dolayı çok mutluydu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Sahabeler, gül yüzlü Peygamberimizle beraber olduklarında, bu fırsatı değerlendirerek, bilmediklerini öğrenmek için çeşitli sorular sorarlardı. Bu defa da öyle oldu. Peygamber Efendimiz sorulan bir sorunun cevabı ile ilgili sohbet etmeye başladı. Arkadaşları pürdikkat Sevgili Peygamberimizi dinliyorlardı.

Bir süre sonra oradan geçmekte olan bir yolcu, bahçedeki bu güzide topluluğu fark etti. Kalabalığı görünce meraklanmıştı. Medine dışında bir köyde

oturuyordu bu yolcu. Bir işi için Medine'ye geliyordu. Elinde de yolda yakaladığı bir kertenkele vardı. Bahçeye girdi. O'nu gören bahçe sahibi yanına yaklaştı ve:

– Buyurun, ne istiyorsunuz, dedi.

Bu garip yolcu hiç cevap vermeden Allah Resûlünü işaret ederek:

– Kimdir bu şahıs, diye sordu. Çünkü Peygamber Efendimizin nurlu siması adamın dikkatini çekmişti.

Bahçe sahibi:

– Bu zat, Allah'ın nebîsidir, dedi.

Adam, bu cevap karşısında çok şaşırdı. Demek her tarafta adı duyulan, peygamber olduğu söylenen şahıs buydu. İşte şimdi tam karşısında duruyordu. O'nu ilk defa görüyordu. Sanki bir şey kendisini O'na doğru çekiyordu. Nedense gözlerini O'ndan hiç ayıramıyordu.

Sevgili Peygamberimiz konuşmasını sürdürürken, iyice meraklanan yolcu bir müddet O'nu dinledi. Bu arada oradaki topluluğa iyice yaklaşmıştı.

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi vesellem) konuşmasını bitirdi.

Elinde kertenkele tutan ve kendilerine iyice yaklaşan şahsa gözü ilişti. Bu arada adam, elindeki kertenkeleyi uzatarak, Efendimize şöyle dedi:

– Eğer bu hayvan sana şahitlik ederse ben sana inanırım, yoksa inanmam.

Bu sözü duyan sahabeler başlarını kaldırıp, ayaktaki yolcuya gözlerini diktiler. Böyle bir konuşma, elbette hoşlarına gitmemişti. Sahabe Efendilerimiz, Peygamberimize saygıda kusur edilmesinden rahatsız oluyorlardı. Peygamber Efendimiz ise bu adama tebessüm ederek bakıyordu.

Sahabeler, Allah Resûlünün ne yapacağını ve ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladılar. Elinde kertenkele bulunan bu garip yolcu sözlerini tekrarlıyordu:

– Eğer bu hayvan sana şahitlik ederse, ben sana inanırım. Yoksa inanmam.

Ashab-ı Kiram'ın heyecanı iyice artmıştı. Bu sözlere içten içe kızıyorlardı. Gözler bu sefer Peygamber Efendimize çevrilmişti. Ortalığı kısa süren bir sessizlik kapladı. Çıt çıkmıyordu. Neredeyse nefesler tutulmuştu. Tam bu sırada, Allah'ın Sevgili Elçisi, kertenkeleye seslendi:

– Ey kertenkele!

Bu söz üzerine gözler kertenkeleye çevrildi. Herkes ondan gelecek cevabı bekliyordu. Acaba konuşacak mıydı? Biraz sonra, heyecanın doruğa ulaştığı bir anda, orada bulunanların duyup anlayacağı net bir cevap geldi kertenkeleden:

– Buyur, ey gelenlerin süsü.

Peygamber Efendimizin yanında bulunanların gözlerinde sevinç parıltıları vardı. Hayretle karışık bir sevinçti bu. Kertenkele gerçekten konuşuyordu.

Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz kertenkeleye:

– Söyle bakalım, sen kime kulluk edersin?

Kertenkele:

– Ben, semada arşı, yerde saltanatı, denizde yolu, cennette rahmeti, cehennemde azabı bulunan Yüce Allah'a ibadet ederim, dedi.

Sevgili Peygamberimiz:

– Peki ben kimim, diye sordu.

Kertenkele:

– Sen Âlemlerin Rabbi'nin resûlü, peygamberlerin sonuncusudun. Seni doğrulayan kurtuluşa ermiştir. Seni yalanlayan da perişan olmuştur, dedi.

Oradakilerin gözleri iri iri açılmış, bu müthiş

hâdiseyi seyrediyorlardı. Hayretinden kimse konuşamıyordu. Ancak birbirlerinin yüzüne bakıp:

– Bu bir mucize, bu bir mucize, diyorlardı.

Bazıları da hayretini:

– Allahuekber! Allahuekber, diyerek ifade ediyordu. Sahabe Efendilerimizin gözlerinin içi gülüyordu. Herkes sevincini nasıl ifade edeceğini şaşırmıştı.

Bu olaya şahit olan adam olduğu yerde diz çöktü. Elindeki kertenkeleyi bıraktı. Kertenkele özgürlüğüne kavuştu ve ağaçların arasında gözden kaybolup gitti. Adamın gözlerinden akan yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Kâinatın Efendisine:

– Ya Resûlallah! Ben Müslüman olmak istiyorum. Ne yapmalıyım, diyebildi.

Gül yüzlü Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), bu talihli yolcuya kelime-i şehadeti öğretti. O da içinden gelerek gözyaşları içinde:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühu ve resûlüh, diyerek Müslüman oldu ve sahabelerin arasına katıldı. İçini tarif edilemeyen bir huzur ve mutluluk kaplamıştı.

GİZLİ KONUŞMALAR

"Allahüekber Allahüekber!

Allahüekber Allahüekber!"

Bilâl-i Habeşî (Allah ondan razı olsun.) Kâbe'nin damına çıkmış büyüleyici sesiyle ezan okuyordu. Kâbe'nin de mü'minlerin de hasretle bekledikleri bir andı bu.

Azılı müşrikler ise bu manzara karşısında âdeta kahroluyorlardı. Yıllar önce boynuna ip takıp sokak sokak dolaştırdıkları, akla gelmedik eziyet ve işkenceler yaptıkları köle Bilâl, şimdi Kâbe'nin üzerinde gür sesiyle Allah'ın birliğini ilân ediyordu. Bunu bir türlü içlerine sindiremiyor, kabullenemiyorlardı.

Ezan bütün güzelliğiyle devam ediyordu:

"Eşhedü en lâ ilâhe illallah!

Eşhedü en lâ ilâhe illallah!"

Mescid-i Haram'ın içi; tavaf eden, namaz kılan, dua eden mü'minlerle doluydu. Kâbe putlardan temizlenmişti. Sevgili Peygamberimiz, Mekke'yi fethettiğinde Kâbe'nin çevresinde üç yüz altmış put vardı. Üstelik bu putlar yerlerine kurşunla perçinlenmişlerdi. Allah Resûlü, elindeki asa ile o putlara birer birer işaret etmiş ve "Hak geldi, bâtıl yıkıldı. Muhakkak ki bâtıl yok olup gidecektir." manasındaki Kur'ân âyetini okumuştu. İşaret ettiği her put yere düştü ve parçalanmıştı.

"Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah!

Eşhedü enne Muhammeden Resûlullah!"

Ezan-ı Muhammedî Mekke'de yankılanırken,

bir taraftan da müezzinin sözleri tekrar ediliyordu. Dalga dalga yayılan sesle beraber kalplere de huzur doluyordu. İmandan nasibini alamamış olanlar ise âdeta çıldırıyordu.

Mescid-i Haram'ın bir tarafında oturmuş iki kişi gizlice konuşuyorlardı. Bunlar, Attab bin Esid ve Hâris bin Hişam'dı. Az sonra yanlarına Ebu Süfyan da geldi. Bunlar Mekke'nin ileri gelenleriydiler. Ezanı duydukları sırada yüzlerinden düşen bin parçaydı.

Attab bin Esid, hem ezandan hem de ezan okuyandan rahatsızlığını şöyle dile getirdi:

– Babam Esid bahtiyardı ki bu günü görmedi. İyi ki önce öldü.

Haris bin Hişam daha da ileri giderek Bilâl-i Habeşî'ye hakaret etmeye başladı:

– Muhammed ezan okutmak için bu siyah kargadan başkasını bulamadı mı ki?

Ebu Süfyan ise konuşulanlara katılmadı. Dalgındı, düşünceliydi. Arkadaşları dayanamayıp sordular:

– Niçin konuşmuyorsun?

– Ne düşünüyorsun?

Arkadaşlarının sorularıyla düşüncelerinden sıyrılan Ebu Süfyan:

– Ben korkarım bir şey demeyeceğim. Kimse olmasa bile şu ayağımızın altındaki kumlar ve taşlar O'na haber verir, O da konuştuklarımızı bilir.

Bu sırada Bilâl-i Habeşî (radıyallahu anh) ezanı tamamladı:

"Hayyeales'salâh! Hayyeales'salâh!

Hayyealel'felâh! Hayyealel'felâh!"

"Allahüekber Allahüekber!

Lâ ilâhe illallah!"

Aradan çok zaman geçmemişti ki bulundukları yere Sevgili Peygamberimiz çıkageldi. Aralarında gizlice konuştuklarını en ince ayrıntısına kadar tek tek kendilerine söyledi. Oradakiler utançlarından başlarını önlerine eğdiler. Hayretler içindeydiler. Üç kişi gizlice konuşmuşlardı. Yanlarında başka kimse yoktu. Demek Hazreti Muhammed (Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun.) doğru söylüyordu. Her şeyi duyan ve gören bir Allah vardı. Bütün bilgileri Peygamber Efendimize bildiren de O idi.

Bu mucizeye şahit olan Attab ve Haris'in dudaklarından şehadet cümlesi döküldü ve Müslüman oldular.

Ebu Süfyan:

– Ya Resûlallah! İyi ki ben bir şey söylememişim, dedi.

Nebîlerin Sultanı Peygamber Efendimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) bu durum karşısında sevindi ve tebessüm etti.

PLÂNI BİLDİREN KİM?

Akşamın alaca karanlığı yavaş yavaş yerini geceye bırakıyordu. Sokaklar tenhalaşmış, herkes evlerine çekilmişti. Kâbe'nin "Hıcr" adı verilen kısmında ise baş başa verip fısıldaşan iki arkadaş vardı.

Bunlar henüz Allah'a ve Resûlüne inanmanın mutluluğuna kavuşamamışlardı. Küfrün karanlığı içinde bocalayıp duruyorlardı.

Hıcr'da oturup konuşan bu iki kişi, Mekke müşriklerinin ileri gelenlerinden Umeyr bin Vehb ile Safvan bin Ümeyye idi.

Bedir Savaşı müşriklerin yenilgisi ile sonuçlanmıştı, müşriklerin ileri gelenlerinden bazıları bu savaşta ölmüştü. Umeyr de oğlu ile birlikte müşriklerin arasında Bedir'e katılmış, sonra bir yolunu bulup Mekke'ye kaçmıştı. Oğlu ise Medine'de esir bulunuyordu. Umeyr, Mekke müşriklerinin cin fikirli olanlarındandı. Mekke'de bulunduğu dönemde Peygamberimize ve arkadaşlarına en çok işkence yapanlardandı.

Umeyr, arkadaşı Safvan'a, Bedir'de yaşadıklarını anlattı. Safvan, anlatılanlardan çok etkilendi ve şöyle dedi:

– Vallahi, sevdiklerimiz öldükten sonra, yaşamanın ne anlamı var? Böyle yaşamanın Allah belâsını versin!

– Doğru söyledin, gerçekten, onlardan sonra yaşamanın anlamı yok, dedi Umeyr.

Safvan:

– Ne yapsak ki?

Umeyr:

– Birisi borcumu öderse, benden sonra da çocuklarıma bakarsa, gider Muhammed'i öldürürüm.

Safvan:

– Peki bunu nasıl yapacaksın?

Umeyr:

– Oğlum ellerinde esir. Onu görmek için geldiğimi söylerim. Sonra da bir fırsatını bulur Muhammed'i öldürürüm.

Safvan, bunu fırsat bilerek:

– Eğer sen bu işi yaparsan, ben çocuklarına da bakarım, borcunu da öderim.

– Söz veriyorsun değil mi?

– Sözüm sözdür ey Umeyr, bana güvenebilirsin.

– Sakın kimseye bir şey söyleme Safvan.

– Tamam Umeyr, tamam!

Arkadaşından ayrılan Umeyr, doğruca evine gitti. Kılıcını çıkardı ve zehirlemeye başladı. Hanımı yaptıklarına bir anlam veremedi. Çünkü ortalıkta bir savaş yoktu.

– Nedir bu yaptığın ey Umeyr?

– Yok bir şey.

Hanımı merakını giderecek bir cevap alamadı. Fakat, kocasının kendisinden bir şeyler gizlediğini hissetti. Yine de üstelemedi.

Sonunda Umeyr, hazırlıklarını tamamladı ve sabah erkenden evden ayrıldı. Nereye gittiği konusunda hanımına tek kelime söylemedi.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye ulaştı. Umeyr'i Medine'de görenler, şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. "Bu adam hayır için gelmiş olamaz." fikri herkesin ortak düşüncesiydi. Umeyr ise şaşkın bakışlar arasında devesiyle mescide doğru ilerliyordu.

Mescid-i Nebevî'den çıkan Hazreti Ömer Efendimiz, devesini çöktürmek üzere olan bu adamı gördü. Onu tanır gibi oldu. Yanına yaklaştı. Dikkatle bakarak:

– Sen Umeyr değil misin?

– Evet, ben Umeyr'im.

Hazreti Ömer hızlıca içeri girdi. Resûl-i Ekrem Efendimiz, Mescid-i Nebevî'de arkadaşları ile oturmuş sohbet ediyordu.

Hazreti Ömer (radıyallahu anh):

– Ya Resûlallah, Umeyr bin Vehb geldi. Bu

adam hayır düşüncesi ile gelmiş olamaz. Ne yapalım?

Peygamber Efendimiz, Yüce Allah'a güven ve itimat içinde:

– Onu yanıma getirin, buyurdu.

Umeyr önde, Hazreti Ömer Efendimiz arkada mescide girdiler. Umeyr'i gören sahabeler bir zarar verebilir endişesiyle hemen Sevgili Peygamberimizin etrafını sardılar. Umeyr de gelip Allah Resûlünün tam karşısına oturdu.

– Yaklaş bana ey Umeyr, dedi Efendimiz.

Umeyr yaklaşınca, Allah Resûlü:

– Ey Umeyr! Sen buraya niçin geldin?

– Şu, elinizde bulunan esir oğluma bir iyilik edesiniz diye geldim.

– Ya boynundaki bu kılıç ne?

– Şey!... Yolda gerekir diye almıştım.

– Bana doğrusunu söyle. Sen buraya niçin geldin?

– Ben, söylediğim şu esir işinden başka bir şey için gelmedim.

Bu sırada Mescid-i Nebevî'nin içinde çıt çıkmıyordu. Sahabeler pürdikkat bu konuşmaları

dinliyordu. Merakla olan biteni seyrediyorlardı.

Allah Resûlü (sallallahu aleyhi vesellem):

– Madem ki sen doğruyu söylemiyorsun, o zaman ben söyleyeyim.

– ...

– Safvan bin Umeyye ile Hıcr'da yaptığın anlaşma neydi?

Bu sözü duyan Umeyr'in yüz hatları birdenbire değişti. Alnında terler belirmeye başladı, dili dolaştı ve titrek bir ses tonuyla:

– Ne! Ne gibi bir anlaşma, diyebildi.

Peygamber Efendimiz, ona Safvan ile aralarında geçen konuşmayı bütün ayrıntısıyla anlattı:

– Sen ey Umeyr! Safvan bin Umeyye'ye şöyle dedin: "Bedir'de bu kadar adamımız öldükten sonra hayatın tadı kalmadı artık. Borcum var, karşılığı yok. Şayet benden sonra çocuklarım perişan olmazsa, gider Muhammed'i öldürürdüm." Safvan senin bu sözüne karşılık olarak dedi ki: "Eğer sen bu işi yaparsan, ben borcunu da öderim, çocuklarına da bakarım." Bu şekilde aranızda gizlice anlaştınız ve sen zehirlenmiş bu kılıçla beni öldürmeye geldin.

Peygamber Efendimizin sözleri bittiğinde Umeyr başını önüne eğdi. Bir müddet konuşmadan

bekledi ve düşüncelere daldı. Kâbe'nin yanında, Hıcr'da yaptıkları konuşma sırasında etrafta kimse yoktu. Üstelik fısıldaşarak konuşmuşlardı. Demek ki her şeyi duyan ve gören biri vardı. O'nun bildirmesiyle Muhammed biliyordu. Öyleyse O, gerçekten bir peygamberdi.

Umeyr, başını kaldırdı. Mescitte bulunanlar gözlerini Umeyr'e dikmiş, ne söyleyeceğini merakla bekliyorlardı.

Umeyr, çok güzel bir tercih yaptı ve sözlerin en güzelini söyledi:

– Ben şehâdet ederim ki Sen, Allah'ın elçisisin. Konuştuklarımız, benimle Safvan arasında geçmişti. Aramızda benden ve Safvan'dan başkası bulunmamıştı. Bunu ondan ve benden başka bilen yoktu. Vallahi ben şimdi anladım ki bunu sana ancak Allah haber vermiştir. Bana, İslâmiyeti gösteren, beni doğru yola sevk eden Allah'a hamd olsun.

Umeyr'in bu sözleriyle birlikte, duygulanan sahabeler "Allahuekber!" diyerek sevindiler. Gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. Allah'ın lütfuyla bir mucizeye daha şahit olmuşlardı.

AĞIR HASTALIK

Nebîler Sultanı Hazreti Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) Veda Haccı için Mekke'de bulunuyordu. Hayatta iken cennetle müjdelenen on sahabeden Sa'd bin Ebî Vakkas da oradaydı.

Sa'd bin Ebî Vakkas, Mekke'de bulunduğu günlerde ağır bir hastalığa yakalandı. Hastalığı gittikçe

şiddetleniyordu. Öyle ki "Artık bu hastalıktan kurtulamam, herhâlde ölürüm." diye düşünüyordu. Yakınları, üzüntü içinde başında bekliyorlardı.

Dost ve arkadaşlarına çok vefalı olan Kâinâtın Efendisi, bu seçkin sahabesini ziyarete geldi. Selâm verip, hâlini hatırını sordu.

Sa'd bin Ebî Vakkas:

– Ya Resûlallah, gördüğünüz gibi hastalığım ağırlaştı. Rabbime şükürler olsun ki benim çok servetim var. Kızımdan başka mirasçım da yok. Servetimin üçte ikisini sadaka olarak verip, birini de kızıma bırakayım mı?

– Hayır.

– Yarısını verip, yarısını bırakayım mı?

– Hayır.

– Üçte birini sadaka olarak verip, ikisini kızıma bırakayım mı?

– Üçte biri olur. O da az sayılmaz. Senin malından verdiğin sadakadır. Ancak, çoluk çocuğuna verdiğin şey de sadakadır. Hanımının senin malından yediği miktar da sadakadır. Şüphesiz ki aileni hayırla bırakman, onları başkalarına el açarken bırakmandan daha iyidir.

Bu konuşmalardan sonra Sa'd bin Ebî Vakkas:

– Ya Resûlallah, siz Medine'ye döneceksiniz de ben burada ölüp sizden geriye mi kalacağım?

Bu söz üzerine, Sevgili Peygamberimiz duygulandı ve bu kıymetli arkadaşının iyileşmesi için Yüce Allah'a dua etmeye başladı:

– Ya Rab, Sa'd'a şifa ver. Yâ Rab, Sa'd'a şifa ver. Yâ Rab, ashabımın Mekke'den Medine'ye dönüşünü tamamla.

Duasını tamamladığında, ona şöyle bir müjde verdi:

– Sen daha çok yaşayacaksın. Bir kısım milletler senden faydalanır, bir kısmı da senden zarar görür.

Peygamberimiz yanından ayrılırken, Sa'd bin Ebî Vakkas'ın kalbi ümitle dolmuştu. Allah'ın izniyle artık iyileşeceğine inanıyordu.

Gerçekten de Sa'd bin Ebî Vakkas iyileşti. Medine'ye geri döndü. Hazreti Ömer Efendimizin halifeliği zamanında ordu komutanı oldu. Nice fetihlerde bulundu. Pek çok insanın Müslüman olmasına vesile oldu. Âlemlerin Efendisi Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin verdiği haber, yine doğru çıkmıştı.

KAVUŞMAK

Sevgili Peygamberimiz ömrünün son anlarını yaşıyordu.

Vefatına sebep olan şiddetli hastalığında hanımı Hazreti Âişe'nin odasındaydı. Bir ara ziyaretine kızı Hazreti Fatıma geldi. Babasının hastalığına çok

üzülüyordu. Kederi her hâlinden belliydi.

Hazreti Fatıma (radıyallahu anha), Peygamberimizin hayatta kalmış olan biricik kızıydı. Güzel ahlâkta, yürüyüşte, oturuşta ve kalkışta ona en çok benzeyen evlâdıydı.

Bir gün Allah'ın Elçisi (sallallahü aleyhi vesellem) arkadaşlarından birine, kızı ile ilgili şu sevindirici haberi vermişti. "Ey Huzeyfe, bu gece daha önce yeryüzüne hiç inmemiş bir melek indi. Rabbimden bana selâm getirdi. Fatıma'nın "cennet kadınlarının efendisi olduğunu" muştuladı.

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahü aleyhi vesellem) ziyaretine gelen biricik kızını sol tarafına oturttu.

Aradan çok zaman geçmemişti ki eliyle işaret ederek, kulağını yaklaştırmasını istedi. Hazreti Fatıma eğilip kulağını yaklaştırdığında, Peygamber Efendimiz, ona bir şeyler fısıldadı. Bunun üzerine Hazreti Fatıma (radıyallahu anha) birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kızının ağladığını gören İki Cihan Güneşi Hazreti Muhammed (sallallahü aleyhi vesellem) bir kere daha işaret ederek, kulağını yaklaştırmasını istedi. Biricik kızı kulağını yaklaştırdığında yine bir şeyler fısıldadı. Bu sefer anamız Hazreti Fatıma'nın

ağlaması kesildi ve sevinmeye başladı.

Bütün bunlar gözlerinin önünde olan Hazreti Âişe (radıyallahu anha) merakla Hazreti Fatıma'ya sordu:

– Baban sana ne söyledi?

– Bu, babamla aramızda olan bir sırdır, söyleyemem.

Peygamberimizin eşi Hazreti Âişe anamız, ne kadar ısrar ettiyse de konuşulanları öğrenemedi.

Kadınlar âleminin sultanlarından Hazreti Fatıma anamız "Bu aramızda bir sırdır." diyor, başka bir şey demiyordu. Acaba Allah Resûlü (sallallahü aleyhi vesellem) ne söylemişti? Ne söylemişti de birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadın, tebessüm edip sevinmeye başlamıştı?

Allah'ın Habibi (sallallahü aleyhi vesellem) hastalığından kurtulamadı. Sonunda vefat edip bu fâni dünyadan ayrılarak Yüce Dostu Hazreti Allah'a kavuştu. Bütün müminler derin bir hüzne gömüldüler. Onsuz hayatı düşünemiyorlardı. Hayatta iken herkes derdini O'na açardı. Başı ağrıyan, bir sıkıntısı olan O'na koşardı. Gül yüzüne bir kez bakan tarif edilmez bir huzura kavuşurdu. Bütün varlıkların O'nun hatırı için yaratıldığı Hazreti Muhammed Aleyhisselâm, aralarından ayrılmıştı.

Kâinatın Efendisinin vefatından sonra, hanımı Hazreti Âişe'nin aklına yine merak ettiği o olay geldi. Hazreti Fatıma'ya ısrar etmeye başladı. Israrlara dayanamayan Hazreti Fatıma (Allah O'ndan razı olsun.) babasının söylediklerini açıklamak zorunda kaldı:

– Birinci defada kendisinin vefat edeceğini söylemişti, onun için ağlamıştım. İkinci defa ise bana, ailesi içinde kendisine en erken kavuşacak insan olacağımı müjdeledi. Onun için çok sevinmiştim.

Peygamber Efendimizin, gelecekte meydana gelecek olaylara dair bütün haberleri doğru çıkıyordu. Bu iki vefat haberi de doğru çıkmıştı. Aradan, çok değil sadece altı ay geçmişti ki babasının ayrılığına dayanamayan Hazreti Fatıma anamız, yirmi sekiz yaşında gözlerini şu fâni âleme kapadı. Peygamber Efendimizin vefatından sonra yaşadığı altı aylık kısa zaman diliminde, Hazreti Fatıma annemizin yüzünün güldüğünü gören olmadı. Hayatının baharı denecek yaşta bu fâni dünyadan ayrılarak güzeller güzeli babası Hazreti Muhammed'e (sallallahü aleyhi vesellem) kavuştu.

SÖZLÜK

aleyhisselâm: Bir peygamberin adı anılınca, "Allah'ın selâmı O'nun üzerine olsun." anlamında söylenen söz.

aleyhisselâtü vesselâm: "Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun." anlamındadır. Sadece Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed'in adı anılınca söylenen, O'na özgü bir sözdür.

ashab-ı kiram: Peygamber Efendimizin sahabelerinden bir topluluğa verilen isimdir.

arş: Yüce Allah'ın yarattığı en büyük varlıktır. Yedi kat göklerin ve kürsînin üzerinde olup, madde âleminin sonu, maddesizlik âleminin başlangıcıdır. Arş için şöyle bir benzetme yapılabilir. Bir insan için kalbin konumu ve görevi ne ise, yaratılan bütün varlıklar için arşın durumu da öyledir.

celle celâlühu: Sadece Allah için söylenen, "O'nun şanı çok yücedir." anlamındaki söz.

cihat (cihad): 1. Allah rızası için, din yolunda mücadele etmek. 2. Gerektiğinde, dine, vatana, millete, namusa saldıran düşmanları defetmek için yapılan maddî savaş.

dirhem: 1. Eski zamanlarda kullanılan bir ağırlık ölçüsü 2. Gümüş para.

ensar: Mekke'den Medine'ye hicret eden sahabeleri evlerinde misafir eden; evini, bahçesini onlarla paylaşan Medine'li sahabelere verilen isim.

fidye: Bir suçtan veya esirlikten kurtuluş için verilen para.

güzide: Seçilmiş, seçkin, beğenilmiş, gözde.

ilham: 1. Allah tarafından iyi kimselerin kalbine bırakılan güzel manalar. 2. Dış duyularla görülüp bilinemeyen dünyalardan kalbe ekilen bilgi.

kırba: Deriden yapılmış su kabı.

muhacir: Allah yolunda, Mekke'den Medine'ye hicret eden sahabelere verilen genel isim.

rahmet: İhtiyacı olanlara merhamet etmek, acımak ve onları koruyup gözetmek gibi geniş anlamları olan bir terim.

radıyallahu anh: Erkek sahabelerin adı anıldığında, "Allah ondan razı olsun." anlamında söylenen söz.

radıyallahu anha: Kadın sahabelerin adı anıldığında, "Allah, ondan razı olsun." anlamında söylenen söz.

Resûl-i Ekrem: "Yüce Allah'ın en kerim elçisi" anlamında, Peygamber Efendimizin unvanı.

sahabe: Peygamber Efendimize inanıp sohbetini dinleyen, O'na ve O'nun davasına, dinine sahip çıkan arkadaşlarından her biri.

saltanat: İdarî kuvvet ve kudret, hâkimiyet, sultanlık.

sefer: Yolculuk, savaş.

şevk: Şiddetli istek, büyük arzu.

sallalahu aleyhi vesellem: "Allah'ın sâlat ve selâmı O'nun üzerine olsun." anlamına gelen ve Peygamber Efendimizin adı anıldığında söylenen bir söz.

mucize: Yüce Allah'ın evrendeki kanunlarını bozarak yarattığı ve sadece peygamberleri vasıtasıyla gösterdiği olağanüstü hâllerdir. Mucizeyi, peygamberler dua edip ister ve sadece Allah yaratır.

muştu: Müjde, sevindirici haber.

müezzin: Ezan okuyan kişi.

münafık: Yaptıklarıyla söyledikleri, söyledikleriyle düşündükleri farklı olan, iki yüzlü, inkârcı kişi.

nebî: Peygamber. (Kendisine kitap indirilmeyen peygamberlere "nebî" kitap indirilenlere de "resûl" adı verilir.)

tandır: Yere çukur kazılarak yapılan küçük fırın.

tebessüm etmek: Gülümsemek, ses çıkarmadan, kahkaha atmadan hafifçe gülmek.

tekbir: "Allah en büyüktür." anlamında söylenen "Allahuekber" sözü.

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....